

Sygn. akt: I C 661/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Aneta Szalkiewicz-Łosiak**

Protokolant: staż. Aleksandra Słomczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lipca 2015r. sprawy

z powództwa H. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanego **(...) Spółki Akcyjnej w W.** na rzecz powoda **H. K.** kwotę 30.844,35 zł (trzydzieści tysięcy osiemset czterdzieści cztery złote trzydzieści pięć groszy) tytułem renty wyrównawczej za okres od dnia 1 lipca 2012r. do dnia 31 marca 2015r. wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 808,94 zł od dnia 3 lipca 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 808,94 zł od dnia 2 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 808,94 zł od dnia 2 września 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 808,94 zł od dnia 2 października 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 808,94 zł od dnia 3 listopada 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 808,94 zł od dnia 2 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 3 stycznia 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 2 lutego 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 2 marca 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 3 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 3 maja 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 2 czerwca 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 2 lipca 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 2 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 3 września 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 2 października 2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 898,75 zł od dnia 3 listopada 2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 898,75 zł od dnia 3 grudnia 2013r. do dnia zapłaty
- od kwoty 991,51 zł od dnia 3 stycznia 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 2 lutego 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 2 marca 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 2 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 3 maja 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 3 czerwca 2014r. do dnia zapłaty
- od kwoty 991,51 zł od dnia 2 lipca 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 2 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 2 września 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 2 października 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 4 listopada 2014r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 991,51 zł od dnia 2 grudnia 2014r. do dnia zapłaty
- od kwoty 1.102,53 zł od dnia 3 stycznia 2015r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.102,53 zł od dnia 3 lutego 2015r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.102,53 zł od dnia 3 marca 2015r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.102,53 zł od dnia 2 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.102,53 zł od dnia 3 maja 2015r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.102,53 zł od dnia 2 czerwca 2015r. do dnia zapłaty.

2. umarza postępowanie w zakresie w jakim powód domagał się dodatkowo miesięcznie kwoty 500 zł tytułem kosztów leczenia,

3. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

4. znosi między stronami koszty zastępstwa procesowego,

5. zasądza od powoda H. K. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu pozostałych kosztów procesu,

6. nakazuje ściągnąć od powoda H. K. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 1.145,86 zł (tysiąc sto czterdzieści pięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

7. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 1.326,36 zł (tysiąc trzysta dwadzieścia sześć złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód H. K. wniósł ostatecznie przeciwko (...) *Spółce Akcyjnej w W.* pozew, w którym domagał się:

- ustalenia, że wysokość przysługującej mu renty wyrównawczej od pozwanego odpowiada przeciętnemu wynagrodzeniu netto w gospodarce narodowej RP, opublikowanym przez GUS na III kwartał 2012r. w wysokości 2.512,18 zł netto miesięcznie,
- zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 30.844,35 zł wraz z odsetkami za okres od lipca 2012r. do 31 czerwca 2015r., naliczonymi za poszczególne miesiące od kwoty uzupełniającej renty tj. za rok 2012r od kwoty 808,94 zł, za rok 2013 od kwoty 898,75 zł, za rok 2014 od kwoty 991,51 zł, za rok 2015r. o kwoty 1102,53 zł., od pierwszego dnia każdego z miesiąca objętego okresem, za który żądanie odsetek zostało zgłoszone,
- zobowiązania pozwanego do pokrycia kosztów leczenia rehabilitacyjnego w specjalistycznej placówce w K..

Powód cofnął żądanie w zakresie, w jakim domagał się zasądzenia na jego rzecz dodatkowo kwoty 500 zł miesięcznie, w związku ze zwiększeniem potrzeb.

Pozwany (...) *Spółka Akcyjna w W.*, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż z chwilą osiągnięcia przez powoda wieku uprawniającego go do emerytury, należne mu świadczenie winno ulec odpowiedniemu pomniejszeniu, stąd obniżenie od dnia 1 lipca 2012r. wysokości dotychczas wypłacanej renty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 1994r. powód uległ wypadkowi, za którego skutki odpowiedzialność ponosił posiadacz pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Powód zgłosił szkodę u ubezpieczyciela i poza odszkodowaniem wniósł o zapłatę na jego rzecz renty wyrównawczej. Wysokość odszkodowania oraz renty wyrównawczej strony uzgodniły w trakcie postępowania likwidacyjnego. Wysokość renty była wypłacana, za zgodą obu stron, na podstawie wysokości netto przeciętnego wynagrodzenia w danym roku, później podstawą ustalenia wysokości renty powoda było przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, a od 2004r. wysokość miesięcznej renty powoda ustalano na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, bez wypłat nagród z zysku. Taka podstawa ustalenia wysokości miesięcznej renty wyrównawczej została zaakceptowana przez powoda.

dowód: dokumenty z akt postępowania likwidacyjnego.

Powód występował z wnioskiem o podwyższenie wypłacanej renty, argumentując to stanem zdrowia, potrzebą opieki nad nim osób trzecich. Jednak pozwany wniosków powoda nie uwzględniał.

W lipcu 2009r pozwany, jednostronnie obniżył wysokość wypłacanej powodowi renty do kwoty 1.200 zł. wskazując, iż z uwagi na osiągnięcie przez powoda wieku emerytalnego, należne mu świadczenie winno odpowiadać wysokości renty na poziomie wysokości przeciętnej emerytury wypłacanej przez KRUS. Po odwołaniu powoda, we wrześniu 2009r. pozwany przywrócił powodowi rentę w wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez nagród z zysku za dany rok, wypłacając wyrównanie za okres, za który renta została wypłacona w niższej wysokości.

W lipcu 2012r. pozwany zawiesił wypłatę renty powodowi, której wypłatę wznowił dopiero w dniu 10 stycznia 2013r., jednak w wysokości 1.711,41 zł netto, wyliczonej na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia netto uzyskiwanego przez ogrodników. Powód na zmianę podstawy ustalenia wysokości świadczenia nie wyraził zgody.

bezsporne, a także dokumentacja z postępowania likwidacyjnego.

Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w 2012r. wyniosło 3.779,94 zł, w 2013r. – 3.834,99 zł, w 2014r. – 3.978,34 zł, w pierwszym kwartale 2015r. wyniosło 4.053,47 zł i w każdym z tych lat było wyższe od przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

obwieszczenia Prezesa GUS.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było częściowo zasadne i w zakresie określonym w wyroku zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wystąpił w nin. postępowaniu o ustalenie, że należna mu renta wyrównawcza od pozwanego odpowiada przeciętnemu wynagrodzeniu netto w gospodarce narodowej na III kwartał 2012r. tj. w wysokości 2.512,18 zł netto miesięcznie, od dnia 1 lipca 2012r., a nadto o zasądzenie na jego rzecz kwoty 30.844,35 zł tj. różnicy wysokości między - jego zdaniem - rentą mu należną, a tą wypłaconą. Zażądał nadto pokrycia przez powoda kosztów specjalistycznego leczenia w klinice w K..

Okoliczności faktyczne w nin. sprawie, w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu, były między stronami właściwie bezsporne, potwierdzały je zresztą dokumenty załączone do akt nin. postępowania, w tym przede wszystkim dokumenty z akt postępowania likwidacyjnego. Na podstawie tej dokumentacji Sąd dokonał ustalenia w zakresie podstaw wypłaty powodowi renty wyrównawczej do czerwca 2012r., czyli do czasu, za który wysokość wypłacanego świadczenia nie była przez powoda kwestionowana. Z dokumentacji postępowania likwidacyjnego wynikało, że po wypadku, któremu uległ powód w 1994r. pozwany, poza wypłaconym odszkodowaniem, uznał prawo powoda do renty wyrównawczej, co więcej poświadczał także, że uprawnienie to ma charakter dożywotni. Po zgłoszeniu szkody przez powoda, do czerwca 2009r., strony akceptowały, by wysokość renty określić w odniesieniu do wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Początkowo było to przeciętne miesięczne wynagrodzenie, później miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, a od 2004r. jako podstawę określenia wysokości należnej powodowi renty wyrównawczej, zgodnie przyjęto miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat z nagród z zysku, za poszczególne lata. Wypłacane powodowi świadczenie było obliczane w ten sposób, że wysokość opublikowanego przez Prezesa GUS przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pozwany obniżał do wartości netto (potwierdzeniem tego są znajdujące się w aktach likwidacyjnych zestawienia wysokości wynagrodzenia wyliczone przy użyciu odpowiednich kalkulatorów) i tak wyliczoną należność wypłacał powodowi, z późniejszym wyrównaniem, w razie zmiany jej wysokości. Taka forma rozliczenia świadczenia należnego powodowi była zaakceptowana przez obie strony stosunku zobowiązaniowego. Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego o zwiększenie należnego mu świadczenia, wskazując na zmianę sytuacji zdrowotnej i zwiększone potrzeby, jednak jego wnioski nie zostały przez pozwanego uwzględnione. Podstawa dla określenia wysokości renty pozostała niezmienną. Wszystko to w sposób jednoznaczny dowodzi, że między stronami doszło do umownego określenia wysokości należnej powodowi renty, poprzez uzgodnienie podstawy jej ustalenia. Renta należna powodowi swoje źródła ma w ustawie, w art. (...). co oczywiście nie wyklucza ustalenia między uprawnionym a zobowiązanym (w tym przypadku ubezpieczycielem) pozasądowego określenia wysokości renty, czy jak w tym przypadku podstaw do jej ustalenia. Strony mogły umownie określić sposób rozliczenia tego świadczenia. Wówczas, wszelkie zmiany uzgodnionych zasad, wymagają także zgody obu stron takiego porozumienia. Dlatego powód, mimo zgłaszanych wniosków o podwyższenie świadczenia, wobec braku zgody (...), nie osiągnął zamierzonego celu, nie uzyskał podwyższenia renty. Podobnie pozwany, by doprowadzić do zmiany wysokości wypłacanego świadczenia, uzyskać musiałby zgodę powoda. W braku takiej zgody, strona umowy o rentę, której źródło wynika z ustawy, uzyskać zmianę wysokości świadczenia może jedynie w drodze powództwa o ustalenie jej w zmienionej wysokości. Jak stanowi wprost art. (...). jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub **umowie**.

Wskazać należy, że renta która jest przedmiotem nin. postępowania była przez lata wypłacana powodowi, na podstawie warunków akceptowanych przez obie strony. Treść tych warunków potwierdzana była przez pozwanego w pismach kierowanych do powoda, w których wskazywał na podstawę określenia wysokości renty, informował o wypłacie wyrównania w związku ze zmianą wysokości przeciętnego wynagrodzenia, na podstawie którego wysokość renty była kalkulowana, w których potwierdzał także to, że prawo powoda do renty jest przyznane mu dożywotnio. Powód akceptował proponowane mu przez (...) warunki, na jakich renta była ustalona, powoływał się zresztą na okoliczności uzgodnień i ich treść w pismach kierowanych do (...). Zatem z uwagi na treść przytaczanego już art. (...) ewentualna zmiana wysokości renty odszkodowawczej czy zmiana sposobu jej określenia, wymaga orzeczenia o charakterze kształtującym prawo, czyli zmieniającym wysokość renty. Zatem, w wypadku renty powoda przyznanej mu na podstawie art. (...) § (...)k.c. – czyli wynikającej z ustawy – niewątpliwie istnieje, co do zasady, podstawa do dokonania zmiany wysokości renty tak wówczas gdy określona ona jest w wyroku ale także w sytuacji umownego określenia warunków jej wypłaty. Jednak – w razie braku zgody stron stosunku zobowiązaniowego na zmianę – możliwa ona jest jedynie wówczas jeśli zajdą nowe okoliczności stanowiące podstawę stwierdzenia zmiany stosunków, których ocena nastąpić może jedynie w postępowaniu sądowym o zmianę wysokości renty. Dlatego tak powód jak i pozwany, w razie braku zgody którejkolwiek ze stron na zmianę zgodnie określonych warunków, na których renta była wypłacana, mogą jedynie w drodze powództwa doprowadzić do zmiany wcześniej ustalonych zasad określania wysokości renty.

Z powyższego wynika wprost, że pozwany – powołując się na zmianę stosunków, na uzyskanie przez powoda wieku emerytalnego – nie mógł arbitralnie, bez zgody powoda, doprowadzić do zmiany wysokości uzgodnień, wbrew wcześniejszym ustaleniom w tym zakresie. Zmiana wysokości renty wymagała od pozwanego wytoczenia powództwa i uzyskania wyroku, który ma charakter orzeczenia konstytuowanego. Dlatego, w związku z tym, że przedmiotem oceny w nin. postępowaniu było jedynie żądanie powoda w zakresie ustalenia i wypłaty mu zaległych świadczeń, poza zakresem ustaleń Sądu pozostawała kwestia okoliczności podnoszonych przez pozwanego, a dotyczących zmiany stosunków i istnienia podstaw do obniżenia wypłacanego powodowi świadczenia. Pozwany nie miał także prawa do tego by, przed uzyskaniem wyroku potwierdzającego jego uprawnienie do obniżenia wysokości renty należnej powodowi, wypłacać mu świadczenie w obniżonej wysokości. Dlatego powództwo w zakresie w jaki żądanie dotyczyło zapłaty zaległego świadczenia, wyliczonego jako różnica świadczenia należnego a wypłaconego, podlegało uwzględnieniu. Sąd zasądził na rzecz powoda całą zgłoszoną przez niego kwotę za okres od 1 lipca 2012r. do dnia 31 marca 2015r. Kwota 30.844,35 zł została bowiem przez powoda wyliczona jako suma części miesięcznych świadczeń, w zakresie w jakim świadczenie to nie zostało wypłacone w pełnej wysokości. Pozwany w spornym okresie wypłacał powodowi rentę w wysokości 1.711,41 zł. miesięcznie, w sytuacji gdy przeciętne miesięczne wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw z tego okresu, uprawniało powodowa do świadczenia w wyższej wysokości. Co prawda powód zgłosił żądanie, którego wysokość wyliczył na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej netto za lata 2012 do 2015r, jednak powództwo podlegało uwzględnieniu w całości bowiem wynagrodzenie, które powód przyjął do wyliczenia było niższe niż to, które stanowić winno podstawę jego rozliczenia z pozwanym czyli przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez nagród z zysku. Powód dokonując wyliczenia należnych mu świadczeń przyjął jako podstawę wartość netto, czyli w wysokość jaka odpowiadała uzgodnionej z pozwanym.

Sąd przyznał również odsetki za czas opóźnienia, przyjmując – zgodnie z twierdzeniem powoda – że pozwany zobowiązany był do zapłaty renty za dany miesiąc, z góry. Na taki sposób określenia terminu do wypłaty renty wskazuje art. (...) Sąd uwzględnił jednak to, że skoro pozwany zobowiązany był do zapłaty renty miesięcznej pierwszego dnia danego miesiąca, w tym dniu nie mógł pozostawać jeszcze w opóźnieniu. Sąd przyznając odsetki, uwzględnił również zasadę określoną w art. (...) zgodnie z którą jeśli dzień zapłaty wypada na dzień ustawowo wolny od pracy, termin ten upływa dnia następnego. Dlatego odsetki należały się nie od pierwszego dnia danego miesiąca ale od dnia następnego po dniu, na który wypadał termin płatności. Dlatego w miesiącach, w których pierwszy dzień był dniem wolnym ustawowo od pracy, Sąd jako dzień, w którym zapłata powinna nastąpić przyjmował pierwszy dzień w danym miesiącu, który nie był dniem ustawowo wolnym od pracy i zasądzał odsetki za czas opóźnienia od dnia następnego.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia żądania powoda w zakresie w jaki domagał się ustalenia. Powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione wtedy, gdy spełnione są dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje. Pierwsza z tych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności oceny twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o zasadności powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 r. sygn. akt II CKN 898/00). Zatem materialną przesłanką powództwa wytoczonego na podstawie art.(...) k.p.c. jest istnienie interesu prawnego strony powodowej w ustaleniu przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa. Interes o takim charakterze musi jednak istnieć obiektywnie, aby uzasadniać uwzględnienie powództwa, a nadto musi to być wyłącznie interes prawny, a nie ekonomiczny czy emocjonalny. Sąd uznał, iż powód nie wykazał aby miał interes prawny w uzyskaniu w niniejszym procesie wyroku ustalającego, w zakresie ustalenia wysokości należnej mu renty. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą, interes prawny nie zachodzi, gdy osoba zainteresowana może uzyskać w pełni ochronę swych praw np. w procesie o świadczenie albo ukształtowanie prawa (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 17 kwietnia 1970 z. III PZP 34/69, wpisana do księgi zasad prawnych). Podstawą do wytoczenia powództwa o ustalenie jest wyłącznie sytuacja, gdy zainteresowany nie ma możliwości w żadnym innym postępowaniu obrony czy dochodzenia swoich praw lub choćby ich wykazywania w postaci zarzutu procesowego. Powód w nin. postępowaniu dochodził zapłaty zaległych świadczeń, powołując się właśnie na okoliczności, które częściowo objęte były żądaniem ustalenia stosunku prawnego. Zatem, w sytuacji kwestionowania przez pozwanego uprawnień powoda do świadczenia w określonej wysokości, przysługuje mu żądanie zapłaty, czyli powództwo które w sposób pełniejszy zabezpiecza i chroni uprawnienia powoda niż żądanie ustalenia stosunku prawnego określonej treści. Dlatego już mając na uwadze treść art. (...) k.p.c. żądanie powoda ustalenia podlegało oddaleniu.

Jednak, nawet przy przyjęciu, że powód posiada interes prawny w ustaleniu wysokości należnej mu renty, powództwo w tym zakresie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na rozbieżność żądania a ustaleniami dokonanymi przez Sąd w nin. postępowaniu. W pozwie powód wniósł bowiem o ustalenie, że przysługuje mu renta wyrównawcza odpowiadająca wysokości przeciętnego wynagrodzenia netto w gospodarce narodowej na III kwartał 2012 tj. w wysokości 2.512,18 zł netto miesięcznie, i żądanie takiej treści – poprzez odwołanie się do pozwu - podtrzymał w piśmie z dnia 18 listopada 2014r. Tymczasem – jak na to wskazywano powyżej – strony od 2004r. jako podstawę ustalenia wysokości należnej powodowi renty przyjęły przeciętne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw. Przy czym uzgodniono także to, że wysokość renty będzie uzależniona od aktualnej wysokości tego wynagrodzenia co oznaczało, że wysokość renty może być zmienna jeśli zmianie ulegnie wysokość podstawy do jej ustalenia. Skoro powód zgłosił żądanie ustalenia renty miesięcznej w kwotowo określonej wysokości, również z tej przyczyny jego żądanie nie mogło być uwzględnione. Sąd nie mógł ustalić także tego, że renta należna jest powodowi w wysokości miesięcznego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, bowiem ustalił, że strony od 2004r. uzgodniły wysokość renty odpowiadającej przeciętnemu miesięcznemu wynagrodzeniu w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku.

Również żądanie powoda nakazania pozwanemu sfinansowania leczenia w K. zostało przez Sąd oddalone. Powodowi, co do zasady przysługuje roszczenie określone w art.(...) zd. drugie k.c. zgodnie z którym, na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia (...). Jednak uwzględnienie żądania w tym zakresie wymaga wykazania przez powoda nie tylko tego, że z uwagi na stan zdrowia potrzebuje on określonego leczenia, ale przede wszystkim tego, że leczenie to pozostaje w związku z wypadkiem, co oczywiście wykazać musi także koszty, jakie na to leczenie musi wydatkować. Tymczasem powód w zakresie zgłoszonego żądania nie podjął żadnej aktywności dowodowej, właściwie nie wskazał nawet kwoty, która odpowiadałaby koniecznym kosztom leczenia, domagając się jedynie nakazania ich pokrycia, przedstawiając jedynie szeroką ofertę kliniki. W żaden sposób nie udowodnił, że istnieje konieczność takiego leczenia, tym bardziej nie udowodnił jaki związek to leczenia ma ze stanem jego zdrowia wywołanym wypadkiem. W związku z tym, że powód nie uczynił zadość wymaganiom określonym w art. 6 k.c. Sąd oddalił żądanie powoda w zakresie, w jakim domagał się on nakazania pozwanemu pokrycia kosztów leczenia w klinice w K..

Powód cofnął żądanie pozwu w zakresie w jakim domagał się przyznania mu dodatkowo kwoty 500 zł miesięcznie w związku ze zwiększeniem się jego potrzeb, dlatego w pkt. 2 wyroku, w tym zakresie postępowanie zostało umorzone.

Sąd rozstrzygając o kosztach postępowania miał na uwadze treść art. (...) k.p.c. w zw. z art. (...) k.p.c. zgodnie z którym, w razie częściowego uwzględnienia, powództwa koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W nin. postępowaniu powód poza żądaniem zasądzenia, które zostało uwzględnione domagał się także rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia wysokości należnej mu renty, przyznania dodatkowo kwoty 500 zł miesięcznie w związku ze zwiększeniem się jego potrzeb oraz nakazania pozwanemu pokrycia kosztów leczenia w klinice w K.. Przedmiotem ustaleń w nin. postępowaniu tak w zakresie zgłoszonego powództwa o ustalenie, ale także o zapłatę kwoty 30.844,35 zł było więc to, w jakiej wysokości i na jakich warunkach przyznana została powodowi renta wyrównawcza i czy należy mu się wyrównanie świadczenia. Zatem nie było uzasadnienia dla podejmowania dodatkowych czynności w związku ze zgłoszeniem oddalonego żądania w zakresie ustalenia. Dodatkowych ustaleń wymagały natomiast dwa pozostałe żądania powoda, w stosunku do których postępowanie zostało umorzone i oddalone. Ustaleniom w zakresie żądania zapłaty dodatkowo kwoty 500 zł. służył dopuszczony dowód z opinii biegłego lekarza, dlatego mimo cofnięcia pozwu w tym zakresie, przy rozliczeniu kosztów należało powoda uznać za przegrywającego proces w tej części. Porównując więc zakres wygranej powoda, do tej części jego żądań, które zostały oddalone lub, co do których postępowanie zostało umorzone, przy uwzględnieniu tego o czym wspomniano, że nakład pracy i koszty związane z ustaleniami w zakresie uwzględnionego żądania zapłaty byłyby takie same niezależnie od tego czy oddalone powództwa o ustalenie zostałyby zgłoszone czy nie, Sąd uznał że zachodzą podstawy do tego by poniesione przez strony koszt zastępstwa procesowego znieść między nimi.

Natomiast pozostałe koszty procesu oraz nieuiszczone dotychczas koszty sądowe Sąd rozdzieli między stronami stosunkowo, obciążając strony po połowie tymi kosztami.

Poza kosztami zastępstwa procesowego, powód nie poniósł innych kosztów procesu, natomiast pozwany uiścił na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego zaliczkę w wysokości 700 zł., która została wykorzystana w całości. Stąd Sąd rozdzielając ten koszt po połowie między stronami, zasądził w pkt 5 od powoda na rzecz pozwanego kwotę 350 zł.

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyła się kwota opłaty sądowej od pozwu, w tym również w zakresie rozszerzonego powództwa, w sumie kwota 1.543 zł. Zatem strony należało obciążyć po połowie tej kwoty tj. po 771,50 zł. Powód został jednak zwolniony od opłaty od pozwu, w zakresie w jakim określa ona została od pierwotnie zgłoszonego roszczenia tj. od opłaty w kwocie 361 zł. Zatem, z tytułu nieuiszczonej opłaty od pozwu, przyjmując obciążanie stron po połowie, oraz kwotę od uiszczenia której powód został zwolniony, powoda należało obciążyć kwotą 591 zł (1543 zł pomniejszone o część opłaty, od której powód został zwolniony tj. o 361 zł., z tego połowa to 591 zł), a pozwanego z tytułu nieuiszczonej opłaty od pozwu obciążała kwota 771,50 zł. Nierozliczoną pozostała także kwota wypłaconego wynagrodzenia biegłych, które nie zostało pokryte z uiszczonej przez pozwanego zaliczki. Koszty wynagrodzenia biegłych to 1.809,73 zł, z czego 700 zł pokryte zostało z zaliczki, do rozliczenia pozostała więc kwota 1.109,73 zł, którą po połowie, czyli po 554,86 zł, obciążono powoda i pozwanego. Stąd Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.145,86 zł (591+554,86), a od pozwanego 1.326,36 zł (771,50 zł +554,86 zł).

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...),
3. (...)